

Predestinarea

I.

S-a vorbit și s-a scris mult despre întrebarea referitoare la predestinare, în bine și în rău. Dacă o abordăm din nou astăzi, o facem din dorința de a veni în ajutorul sufletelor cu adevărat neliniștite, nu pentru a examina diferitele opinii ale oamenilor cu privire la alegerea harului.

Recent, cineva, care era foarte neliniștit din cauza acestei întrebări, s-a adresat autorului acestor rânduri cu rugămintea de a-i oferi lămuriri. Conținutul scrisorii sale este un exemplu atât de potrivit al întrebărilor și luptelor unor suflete atât de neliniștite, încât merită să fie menționat aici. El spune:

„Sunt foarte nefericit din cauza problemei predestinării. Știu că sunt un păcătos și, ca atare, sunt pierdut fără speranță, pentru că în mine nu este nimic ce ar putea fi recunoscut de Dumnezeu. Dar aș vrea să fiu sigur de mântuirea mea. Gândul că ar trebui să rămân în urmă când Domnul va veni să-i ia pe ai Săi la Sine mă umple de o mare teamă. Știu că Scriptura spune: «Crede în Domnul Isus pentru a fi mântuit», dar mi s-a spus că nu este conform cu Scriptura să se afirme că Hristos a murit pentru păcatele tuturor oamenilor. Dar dacă El nu a murit pentru *toți*, cum pot să cred că El a murit pentru mine personal? Nu pot să cred fără să am un motiv solid pe care să-mi bazez credința; și dacă Hristos nu a murit pentru mine, cum aș putea să cred că El a murit pentru mine? Ar fi inutil! O, dacă ați ști cât de neliniștit sunt! Cred că mă înțelegeți și veți încerca să-mi răspundeți.

Ceea ce doresc să știu este: cum poate cineva să știe că Domnul Isus Hristos a murit pentru el personal, dacă nu găsește nimic în el care să confirme aceasta? În timp ce scriu aceste rânduri, simt cât de inutil este să mai meditez la aceasta. Sunt aproape de disperare, pentru că am trăit așa de mult timp și totuși, în toți acești ani, m-am declarat creștin ... Mă tem că semăn cu pământul despre care se spune în Evrei 6.8 că nu produce decât spini și măcăciuni. Dacă credeți că mai există speranță pentru mine, atunci, vă rog, încercați să mă ajutați!”

Cât de demn de compătimit este un om care trăiește ani de zile într-o astfel de stare! Nu întâlnim des o stare sufletească atât de profund nefericită precum cea a autorului acestei scrisori, dar totuși scrisoarea exprimă starea interioară neclară a multor oameni. Care este rădăcina întregii confuzii și suferințe sufletești? Răspunsul este simplu. El este:

Preocuparea cu sine însuși.

Există oare ceva bun în noi, care să-L fi putut determina pe Domnul Isus să moară pentru noi? Nici măcar în cea mai mică măsură! Această cunoaștere poate fi dureroasă și umilitoare, dar trebuie să ajungem la ea. Mai devreme sau mai târziu, sufletul trezit trebuie să ajungă să spună: „Știu că în mine, adică în trupul meu, nu locuiește *nimic bun*” [Romani 7.18]. Poate că există voința, dar lipsește înfăptuirea a ceea ce este drept. În Scriptură nu se găsește niciun leac pentru carne. De aceea, autorul scrisorii nu poate fi ajutat atâta timp cât întreabă: Cine mă poate *ajuta*? El trebuie să ajungă să întrebe: „O, *nenorocit* om ce sunt! Cine mă va *elibera* din acest trup al morții?” [Romani 7.24]. Domnul Isus nu a venit ca un *ajutor* pentru carne, ci ca *Salvatorul* desăvârșit din starea fără speranță în care ne aflăm din fire. De îndată ce sufletul înțelege cu adevărat aceasta prin credință, el strigă cu bucurie: „Mulțumesc lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!” El recunoaște atunci că Dumnezeu i-a dăruit, prin Isus Hristos, o natură nouă, viața eternă și Duhul Sfânt (compară cu Romani 7.18-25).

Dar să examinăm puțin mai îndeaproape dificultățile autorului scrisorii. Este cu siguranță un semn al lucrării Duhului Sfânt când cineva spune cu sinceritate: „Sunt un păcătos pierdut fără speranță”. Mărturisirea este extrem de serioasă, dar necesară, pentru că Isus a murit doar pentru astfel de oameni. El a venit „să caute și să salveze ceea ce este *pierdut*” [Luca 19.10]. — „Pentru că, pe când eram noi încă *fără putere*, la timpul potrivit, Hristos a murit pentru cei *neevlavioși*” [Romani 5.6]. „Mi-am găsit oaia *pierdută*” [Luca 15.6] – tocmai aceasta era bucuria Păstorului cel bun. Deci, dacă autorul acelei scrisori sau un cititor al acestor rânduri, care cunoaște lupte similare, a recunoscut că *este pierdut, neputincios, neevlavios*, atunci este clar, conform Scripturii, că Isus a murit pentru el. El a venit tocmai pentru a-i căuta și a-i salva pe aceștia.

Faptul că Domnul va reveni pentru a-i lua pe ai Săi la Sine este la fel de sigur, și nici o pană nu ar putea descrie cât de îngrozitor trebuie să fie să fii găsit ca fiind o „fecioară nechibzuită” și să fii lăsat în urmă. Este mai mult decât de înțeles că cineva, în fața unei astfel de perspective, ar dori să fie complet sigur de mântuirea sa. Totodată, însă, dorința sa urgentă și tânjirea disperată dovedesc starea sa interioară. Un om care se consideră drept, un mărturisitor indiferent sau chiar un necredincios nu vorbește niciodată astfel. Ei nu se preocupă de posibilitatea de a fi lăsați în urmă când va veni Domnul, ba chiar nu cred deloc în împlinirea promisiunii: „Eu vin curând”, deși Domnul o repetă solemn de trei ori în ultimul capitol al Noului Testament.

Poate că unul sau altul dintre cititorii credincioși ai acestor rânduri se simte la fel ca autorul scrisorii; și el se teme să rămână în urmă când va veni Isus. Unui astfel de om aș vrea să-i pun următoarea întrebare: Ai venit tu la Isus ca un păcătos pierdut? Ai crezut tu cu naivitatea unui copil în El ca Mântuitor al tău? Dacă da, atunci ești mântuit și ai privilegiul fericit de a „aștepta pe Fiul lui Dumnezeu din ceruri, pe Isus, care ne scapă de mânia care vine” (1 Tesaloniceni 1.10). Nu pentru că tu *simți* asta sau pentru că există ceva *în tine*, pe care Dumnezeu l-ar putea recunoaște, ci pentru că Isus a murit pentru tine, pentru că El a purtat mânia dreaptă a lui Dumnezeu pentru tine.

Dar să revenim încă o dată la scrisoare. Scriitorul spune: „Știu că Scriptura spune: «Crede în Domnul Isus pentru a fi mântuit»”. Dar, aș vrea să întreb mai întâi, este într-adevăr așa? Nu, Scriptura spune: „Crede în Domnul Isus și *vei fi mântuit*” (Faptele apostolilor 16.31). Mai mult, nu este suficient să știm *că așa scrie în Biblie*; și duhurile rele și mulți necredincioși știu aceasta, dar le servește doar spre judecată. Ceea ce scriitorul și orice suflet ezitant trebuie să știe este că *Dumnezeu spune*, că „*Dumnezeul viu și adevărat*” ne vorbește astfel în Cuvântul Său. Ar putea mărturia Lui să fie vreodată înșelătoare? „Dacă primim mărturia oamenilor, mărturia lui Dumnezeu este mai mare” [1 Ioan 5.9]. De aceea, dacă tu crezi în Domnul Isus, dacă accepți mărturia lui Dumnezeu despre Fiul Său, ești mântuit. Nu ai încredere în Cuvântul lui Dumnezeu? Temnicerul din Filipi a auzit Cuvântul și, în aceeași noapte, „*crezând în Dumnezeu*, s-a bucurat cu toată casa lui” [Faptele apostolilor 16.34]. Fă ca el! Crede și bucură-te! De ce ai mai avea îndoieli?

„Dar”, continuă scriitorul, „mi s-a spus că nu este conform cu Scriptura să se afirme că Hristos a murit pentru păcatele tuturor oamenilor. Dar dacă El nu a murit pentru *toți*, cum pot să cred că El a murit pentru mine personal?” — Observă bine diferența dintre prima parte a frazei și cea de-a doua. Este absolut adevărat că Scriptura nu spune nicăieri că Hristos a murit pentru *păcatele tuturor oamenilor*, cu alte cuvinte, că El a purtat păcatele tuturor oamenilor ca *Locțiitor*. Dar ea spune că El a murit *pentru toți* (2 Corinteni 5.14,15) și că S-a dat pe Sine ca răscumpărare *pentru toți* (1 Timotei 2.6). De aceea, ucenicii „au predicat în Numele Său pocăința și iertarea de păcate la *toate* națiunile, începând de la Ierusalim” (Luca 24.47). Apostolul Petru a mărturisit mai întâi iudeilor și mai târziu păgânilor că „prin Numele Său, *oricine* crede în El primește iertarea păcatelor” [Faptele apostolilor 10.43]. Aceeași veste bună

a adus-o apostolul Pavel locuitorilor din Antiohia: „Să vă fie cunoscut deci, fraților, că prin Acesta vi se vestește iertarea păcatelor; și de toate de care n-ați putut fi îndreptățiți în legea lui Moise, *oricine* crede este îndreptățit în El” (Faptele apostolilor 13.38,39). Da, el se numește un slujitor al Evangheliei, „care a fost predicată *oricărei făpturi de sub cer*” [Coloseni 1.23].

Deci, Dumnezeu lasă să se predice iertarea păcatelor *întregii* creații, *tuturor* oamenilor care sunt sub cer, prin moartea și învierea lui Isus Hristos, astfel încât acum este vorba pur și simplu de întrebarea: Crezi tu în mesajul lui Dumnezeu referitor la Fiul Său? Dacă o faci, este foarte sigur că ești îndreptățit de tot ceea ce te-ar putea condamna înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu Însuși este Cel care te îndreptățește, da, *El Își dovedește dreptatea* prin faptul că îl îndreptățește pe acela care este din credința în Isus (Romani 3.26).

Dar tu vei obiecta: toate acestea sunt bune și corecte, dar cum pot ști că Hristos a fost Locțiitorul meu în judecată? Dacă El nu a fost pentru *toți* oamenii, cum pot ști că a fost pentru păcatele mele? În primul rând, aș dori să răspund: dacă Scriptura ar fi învățat că Domnul a fost pe cruce reprezentantul *tuturor* oamenilor, atunci cu atât mai puțin ai putea fi sigur de mântuirea ta. — Cum? — Da, *niciodată*. Poate că sună contradictoriu, dar nu este deloc așa. Nu-i așa? Este un fapt incontestabil că mulți oameni *nu vor fi* mântuiți. Deci, dacă Hristos ar fi fost Locțiitorul *tuturor* oamenilor și, *cu toate acestea*, mulți dintre ei s-ar pierde, moartea Lui nu ți-ar oferi o siguranță absolută pentru mântuirea ta, pentru că ai putea totuși să fii printre cei pierduți. De aceea, este cu siguranță mai bine să ascultăm ceea ce spune Scriptura. Și ea spune că „Hristos S-a adus o singură dată jertfă, ca să poarte păcatele *multora* (atenție: nu „ale tuturor”)” (Evrei 9.28). Domnul spune că sângele Lui va fi vărsat pentru *mulți*, pentru iertarea păcatelor (Matei 26.28; Marcu 14.24). Deja în Vechiul Testament se spune că El a purtat păcatele *multora* (nu „ale tuturor”) (Isaia 53.12). Mai mult, în Evrei 10.14 se spune că El „printr-o singură jertfă, i-a desăvârșit pentru totdeauna *pe cei sfințiți*” (pe nimeni altcineva).

Așa vorbește Scriptura despre jertfa prețioasă a lui Hristos pentru păcat, prin care toți *cei care cred* primesc mântuirea eternă. Pe aceasta ei se pot baza în deplina certitudine a credinței, în timp ce învățătura omenească, potrivit căreia Hristos a murit ca reprezentant sau jertfă pentru păcatele *tuturor* oamenilor, produce, după cum s-a spus, doar incertitudine și confuzie. În cele din urmă, toate practicile religioase și obiceiurile bisericești ale oamenilor, considerate atât de importante, se bazează pe această învățătură.

O mare parte din această confuzie în învățătură se datorează probabil neînțelegerii diferenței dintre *ispășire* și *substituire*. Această diferență a fost deja clar evidențiată în Vechiul Testament. În ziua mare a ispășirii (vezi Leviticul 16) se respecta următoarea ordine: doi țapi erau aduși înaintea DOMNULUI [lui Iehova], dintre care unul era ales pentru DOMNUL [Iehova], iar celălalt pentru popor, prin tragere la sorți. Primul țap era sacrificat, iar sângele său era stropit pe scaunul îndurării din Sfânta Sfintelor; pe cel de-al doilea țap, ca jertfă substitutivă, erau puse toate păcatele și fărădelegile poporului. Așadar, mai întâi găsim ispășirea, apoi substituirea — ambele indicând, fără îndoială, jertfa unică a lui Hristos. Dacă Dumnezeu vrea să arate har, este necesar ca dreptatea Sa să fie mai întâi satisfăcută printr-o jertfă de ispășire desăvârșită. Harul poate domni numai *prin dreptate*. Numai astfel Dumnezeu poate fi un Dumnezeu *drept* și *salvator*. (Isaia 45.21).

Așa cum în model, țapul, pe care a căzut sorțul pentru DOMNUL [Iehova], a fost sacrificat, iar sângele său a fost dus în Sfânta Sfintelor și stropit pe capacul ispășirii dinaintea lui Dumnezeu, tot așa în contra-model, Hristos a fost sacrificat pentru a-L glorifica pe Dumnezeu în mod desăvârșit în ceea ce privește păcatul, prin moartea Sa ispășitoare. Sângele Lui este acum în Sfânta Sfintelor, înaintea lui Dumnezeu, în valoarea sa eternă. Datorită acestui sânge, Dumnezeu poate purta lumea cu îndelungă-răbdare și îi poate vesti har și iertare. Și apostolul

poate scrie credincioșilor din Roma că „Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire, prin credința în sângele Lui, pentru arătarea dreptății Sale, datorită trecerii peste păcatele făcute mai înainte, în îngăduința lui Dumnezeu, spre arătarea dreptății Sale în timpul de acum, astfel încât El să fie drept și să-l îndreptățească pe acela care este din credința în Isus” (Romani 3.25,26).

În acest sens, Hristos a murit pentru *toți*. „Atât de mult a iubit Dumnezeu *lumea*, încât L-a dat pe singurul Său Fiul” [Ioan 3.16a]. Lucrarea de ispășire este împlinită, răscumpărarea este plătită, iar acum dreptatea lui Dumnezeu se poate revela „prin credința în Isus Hristos, *pentru toți și peste toți* cei care cred” [Romani 3.22]. Ea se îndreaptă fără deosebire *spre toți* și vine *peste toți* cei care cred. Valoarea morții ispășitoare a Domnului și Mântuitorului nostru este atât de mare, sângele Lui atât de prețios, încât scaunul harului este accesibil *tuturor*, fără excepție și fără deosebire. „După cum printr-o *singură* greșală a venit judecată către *toți* oamenii spre condamnare, tot astfel, printr-o *singură* dreptate împlinită, consecințele au fost către *toți* oamenii spre o îndreptățire a vieții” (Romani 5.18). Nu există nicio deosebire, „pentru că același Domn al tuturor este bogat față de *toți* care-L cheamă” (Romani 10.12). Apostolul Ioan scrie: „El este ispășire pentru păcatele noastre; dar nu numai pentru ale noastre, ci și *pentru lumea întreagă*” (1 Ioan 2.2). Să observăm din nou: nu „pentru *păcatele lumii întregi*”, ci „pentru *lumea întreagă*”, adică nimeni nu este exclus, *toți*, iudei și păgâni, pot veni și se pot folosi de această ispășire.

Dar dacă este așa, dacă pe baza morții ispășitoare a lui Isus Hristos dreptatea lui Dumnezeu se revelează acum în faptul că vestea bună a harului este adusă fiecărui păcătos de pe pământ – pentru că nici aici nu există nicio diferență: „*toți* au păcătuit și nu ajung la gloria lui Dumnezeu” [Romani 3.23], atunci dreptatea lui Dumnezeu îi vestește în mod evident scriitorului scrisorii iertarea tuturor păcatelor sale. Conducându-l la pocăință prin bunătatea lui Dumnezeu, recunoscând și mărturisind vina și starea sa păcătoasă, el poate face uz cu îndrăzneală de harul revelat în moartea lui Hristos. Acolo unde Dumnezeu se odihnește cu bucurie, și el este pus în odihnă. Aceeași jertfă de ispășire, care a glorificat pe deplin dreptatea lui Dumnezeu și a satisfăcut pentru totdeauna cerințele Sale drepte în ceea ce privește păcatul, a acționat *ca suplinire* pentru păcătosul care crede, eliberându-l de orice judecată și dăruindu-i pace, mântuire și viață eternă. Același Hristos, „care prin Duhul etern S-a oferit pe Sine *Însuși* jertfă fără pată lui Dumnezeu”, prin aceeași jertfă „a realizat curățirea de păcate și S-a așezat la dreapta Măririi în cele înalte” (Evrei 9.14; 1.3). Ca Locțiitor al poporului Său, El „a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn” (1 Petru 2.24).

Această latură a lucrării lui Hristos a fost prefigurată în al doilea țăp, țăpul Azazel (îndepărtarea), pe care a căzut sorțul pentru popor. După ce s-a făcut ispășirea prin sângele primului țăp, a fost adus acest al doilea țăp. Aaron trebuia să-și pună ambele mâini pe capul acestui țăp și să mărturisească asupra lui *toate* nedreptățile copiilor lui Israel și *toate* fărâdelegile lor, după *toate* păcatele lor. Apoi țăpul era alungat în pustie, pentru a duce toate păcatele puse asupra lui într-o țară pustie, cu alte cuvinte: pentru ca ele să nu mai fie amintite niciodată. Acum este foarte clar: dacă Isus ar fi purtat păcatele *tuturor* oamenilor în acest mod, dacă *toate* aceste păcate ar fi fost puse asupra Lui și îndepărtate, niciun om nu ar mai avea de ce să se teamă de judecată, *nimeni* nu ar putea fi pierdut. Dar Scriptura spune dimpotrivă: „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar *după aceea vine judecata*” [Evrei 9.27]. Așa cum în modelul dat, suplinirea a rămas limitată la copiii lui Israel, tot așa și suplinirea Domnului este doar pentru cei care cred. Ei pot spune: „El era străpuns pentru fărâdelegile *noastre*, zdrobit pentru nelegiuirile *noastre*. Pedepsa care *ne dă pacea* era asupra Lui” (Isaia 53.5).

Astfel, moartea lui Hristos este o ispășire pentru întreaga lume și, pe baza acesteia, harul poate fi vestit *tuturor* oamenilor, fără excepție. Dumnezeu *nu vrea* ca cineva să piară, ci „dorește ca

toți oamenii să fie mântuiți și să ajungă la cunoștința adevărului” (1 Timotei 2.4). El era odată în Hristos, împăcând *lumea* cu Sine. Intenția Sa de dragoste era să dea viață *lumii*. Dar ce a făcut lumea? Ea a respins această dragoste, L-a respins pe Fiul lui Dumnezeu și L-a răstignit pe cruce, iar acum *lumii* nu-i rămâne altceva decât judecata (Ioan 12.31). Dar *oricine* crede în acest Mântuitor răstignit nu va fi judecat, ci primește viața eternă prin credința în Numele Lui.

„Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca *oricine crede în El* să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3.16).

II.

Am văzut că în Ziua mare a ispășirii, un țap simboliza moartea lui Hristos, care a satisfăcut dreptatea lui Dumnezeu și gloria Lui cu privire la păcat, creând astfel o bază pentru mesajul harului către întreaga lume, în timp ce celălalt țap ne-a arătat pe Isus ca Locțiitor pentru păcatele poporului Său. Glorificarea lui Dumnezeu trebuie să ocupe primul loc, deoarece ea răspunde complet și pentru totdeauna păcatului și nevoii păcătosului. Am văzut, de asemenea, că scrierile din Noul Testament vorbesc despre ambele: despre Isus ca ispășire pentru *întreaga lume* și despre El ca purtător al păcatelor *multora*. Modul în care dreptatea lui Dumnezeu s-a revelat și s-a dovedit în lucrarea de ispășire ne este prezentat în Romani 3.21-26, iar prezentarea lui Isus ca Locțiitor pentru păcatele poporului Său în Romani 4.24,25.

În Romani 5.1-2 găsim apoi efectul produs de cunoașterea acestor lucruri și de credința în ele. „Deci, fiind îndreptățiți *din credință*, avem pace cu Dumnezeu *prin Domnul nostru Isus Hristos*, ... și ne lăudăm în speranța gloriei lui Dumnezeu.” Deci, cine *are* pace cu Dumnezeu, cine se poate *lăuda* cu gloria Lui? *Toți* cei care cred în Domnul Isus Hristos ca Mântuitor și Înlocuitor al lor. Credința lor le este socotită dreptate (neprihănire). Căci cuvântul, că credința lui Avraam i-a fost socotită ca dreptate, nu este scris numai pentru Avraam, „ci și pentru noi, căroră ni se va socoti, *cei care credem în Cel* care L-a înviat dintre morți pe Isus, Domnul nostru, care a fost dat pentru greșelile noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră” [Romani 4.24,25].

Cât de simplu este totul! Cât de clar se răspunde la întrebarea: Cum pot *ști* că Isus a murit pentru păcatele mele? — Da, cum poți *ști*? Crezând în *Dumnezeu*, care L-a înviat pe Isus, Domnul tău, din morți; acceptând mărturia *Lui*. Astfel, credința ta îți va fi socotită dreptate. Dumnezeu Însuși Se revelează sufletului tău prin credință, Dumnezeul care L-a dat pe Isus pentru greșelile *tale* și L-a înviat pentru îndreptățirea *ta*. Dacă Isus ar fi încă pe cruce sau ar fi încă în mormânt, nu ar exista nici o certitudine a iertării, nici o îndreptățire. Satan știe foarte bine aceasta. De aceea există atât de multe imagini și reprezentări ale lui Isus pe cruce.

Fără moartea lui Isus pe cruce, mântuirea ar fi cu siguranță de neconceput. Dar dacă El ar fi murit și nu ar fi înviat din morți, credința noastră ar fi zadarnică și noi am fi încă în păcatele noastre (1 Corinteni 15.17). De aceea este scris atât de clar și de precis că El a fost înviat pentru *îndreptățirea* noastră. Avem nevoie de un Mântuitor *înviat*, iar Dumnezeu ni L-a dat.

Pavel le strigă triumfător credincioșilor din Corint: „Dar acum, Hristos *a înviat* dintre morți, cel dintâi rod al celor care au adormit” (1 Corinteni 15.20). Da, Cel Sfânt și Drept, care a fost încărcat cu păcatele noastre, făcut păcat pentru noi, atârnat pe cruce, a fost înviat dintre morți prin gloria Tatălui, iar acum tuturor oamenilor li se vestește iertarea păcatelor prin acest Om înviat și glorificat, care stă la dreapta lui Dumnezeu (Faptele apostolilor 13.37-39). Dumnezeu Însuși, care L-a înviat pe Isus, este Cel care acum îndreptățește pe fiecare credincios. După ce

Domnul nostru preamărit a suferit o dată pentru păcate pe cruce, El nu mai are nevoie să sufere și să moară pentru ele. Dumnezeu Însuși asigură pe cel care crede că păcatele lor sunt îndepărtate pentru totdeauna, că nu mai pot fi aduse niciodată pretenții împotriva lor. Isus, Reprezentantul său, a purtat toate păcatele sale pe propriul său trup pe lemnul blestemat, iar acum „nu mai este nici o condamnare” pentru el. El este „un om în Hristos”, în Cel înviat (Romani 8.1).

Așa cum al doilea țap, în ziua ispășirii, a purtat în pustiu păcatele cunoscute și transferate asupra lui, pentru ca ele să nu mai fie aduse niciodată amintite, tot așa Isus a șters toate păcatele noastre dinaintea lui Dumnezeu, iar ca mărturie a acestui fapt, Dumnezeu L-a înviat și L-a așezat la dreapta Sa. Credinciosului nu-i vor mai *putea* fi niciodată imputate păcatele. „**Cine** va aduce acuzație împotriva aleșilor lui Dumnezeu?” (compară cu Romani 8.33,34).

Dar, s-ar putea întreba, această prezentare nu exclude complet predestinarea? Poate că *așa pare*, dar în realitate nu este deloc așa. Tot ce trebuie să facem este să ne supunem cu smerenie Cuvântului lui Dumnezeu, în loc să ascultăm opiniile și raționamentele omenești. Dacă vom face aceasta, vom descoperi că cele două noțiuni, responsabilitatea omului și suveranitatea lui Dumnezeu, nu se exclud reciproc, ci coexistă și sunt perfect compatibile.

În moartea Domnului s-a revelat din partea lui Dumnezeu mânia Sa dreaptă împotriva păcatului și dragostea Sa infinită față de păcătos. „În aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu față de noi, că Dumnezeu L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El.” — „Tatăl L-a trimis pe Fiul ca Mântuitor al lumii.” (1 Ioan 4.9,14; citește și Ioan 3.14-16.) „Și, cum a înălțat Moise șarpele în pustiu, așa trebuie să fie înălțat Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă.” Ultimele cuvinte au ieșit din gura Celui care nu poate minți, care este adevărul însuși. Israelitul mușcat de șerpii înfocați nu avea nevoie să întrebe – și probabil că nici nu a făcut-o –: Cum pot ști că Moise a înălțat șarpele *pentru mine*? Porunca lui Dumnezeu către Moise era: „Fă-ți un șarpe înfocat și pune-l pe o prăjină. Și va fi așa: *oricine* este mușcat și-l va privi, va trăi” (Numeri 21.8). Nu este la fel astăzi cu păcătosul și Domnul Isus? *Oricine* crede în El nu va pieri, ci va avea viață eternă. Nu ar fi absurd să întrebăm: Cum pot ști că Isus a murit pentru mine? Sau, pe de altă parte, să afirmăm că omul nu este responsabil să creadă mărturia lui Dumnezeu? Nu, întrebarea este mai degrabă: Cum este posibil *să nu crezi* într-o dragoste care s-a revelat în acest fel și în iertarea păcatelor predicată acum prin Isus?

Dar, se obiectează din nou – mintea și necredința nu vor înceta niciodată să-și exprime obiecțiile – dar cum pot fi adevărate în același timp atât harul revelat *tuturor* oamenilor și oferit *tuturor*, cât și alegerea unui *număr determinat* de oameni? Cum pot fi conciliate cele două? Cuvântul lui Dumnezeu răspunde la această întrebare într-un mod simplu și convingător. Cu toții cunoaștem pilda despre marea cină, pe care a dat-o un om (Luca 14). Mulți au fost invitați, dar *toți* au refuzat să vină, *toți* au invocat scuze, *niciunul* nu a acceptat invitația, dar *niciunul* nu a fost *obligat* să intre. Nu, dar ce a făcut stăpânul casei? El și-a trimis slujitorii pe străzile și în piețele cetății *să aducă* pe săraci, pe ologi, pe șchiopi și pe orbi. Și când mai era loc – pentru că trebuia să se umple casa –, el i-a *obligat* pe cei care zăceau pe marginea drumurilor și pe la garduri să intre în casă.

Ce imagine! Omul este într-adevăr atât de rău încât, atunci când are libertatea de a alege să creadă sau să nu creadă în Dumnezeu, alege cea de-a doua opțiune și refuză invitația la marea cină a lui Dumnezeu. El *nu vrea* să-L accepte pe Hristos ca Mântuitor al său. De ce? *Dumnezeu* l-a făcut așa? Nu, starea tristă a omului este rezultatul propriei sale vinovății. El l-a crezut pe satan și s-a încrezut în el și nu a avut încredere în Dumnezeu, și continuă să facă asta și astăzi. Vina *personală* a omului este diferită, dar această aversiune, da, această ură împotriva lui

Dumnezeu dovedește grozăvia *stării* sale. Chiar dacă invitația prietenoasă și urgentă a lui Dumnezeu se adresează *tuturor*, nu este *nimeni* care să o urmeze.

Este oare *dreaptă* sau nu judecata unor astfel de creaturi rele? Și dacă Dumnezeu, în *nemărginirea* harului Său, salvează totuși un număr, pe care îl alege dintre cei săraci și nefericiți, dacă El îi urmărește în dragostea Sa și îi aduce în casa Sa, este El *nedrept*? Poate fi El acuzat de ceva, poate fi întrebat: „*De ce faci asta?*” – Cu siguranță nu, și totuși se întâmplă!

Când, în vremea lui Noe, răutatea oamenilor ajunsese la apogeu, astfel încât judecata nu mai putea fi amânată, Dumnezeu le-a dat oamenilor încă 120 de ani pentru a se pocăi; abia apoi a trimis potopul care a distrus toate ființele vii de pe pământ, și doar o singură familie a fost salvată în corabie. Și când, după construirea Turnului Babel, oamenii împrăștiați pe tot pământul au căzut în cea mai îngrozitoare idolatrie, Dumnezeu a scos *un om*, Avram, cu cuvintele: „*Te voi binecuvânta; și voi face numele tău mare și vei fi o binecuvântare*” [Geneza 12.2], și apoi l-a făcut tatăl poporului „ales” Israel. De asemenea, citim în Scriptură despre îngerii „aleși”. Nimeni nu pare să nege aceste lucruri și, totuși, nu există aproape nimic pe care oamenii să-l urască și să-l combată mai mult decât adevărul prețios a alegerii prin har.

Am spus mai sus că, dacă este lăsat la libera alegere, omul Îl respinge pe Hristos. Așa s-a întâmplat chiar și în cazul lui Israel, poporul ales al lui Dumnezeu pe pământ, și asta în circumstanțe extrem de favorabile. Dumnezeu i-a trimis pe Fiul Său pe calea pe care profeții o anunțaseră în multe feluri: Păstorul cel bun „a intrat pe poartă în staulul oilor” (compară cu Ioan 10.1). Dar „El a venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1.11). În alt loc citim: „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, nesocotindu-le greșelile lor” (2 Corinteni 5.19). Asta înseamnă că Dumnezeu a apărut în mijlocul copiilor oamenilor în persoana Fiului Său, pentru a le aduce ispășire și iertare, pentru a acționa cu ei în har necondiționat. Dar – El a venit, „și *nu era nimeni*”, El a chemat, „și nu era *nimeni* care să răspundă” (Isaia 50.2). Dimpotrivă, de la iesle până la cruce, ura și vrăjmășia oamenilor au mers de la rău la mai rău. Este adevărat că unii (și în cele din urmă un număr mare) au fost conduși să creadă în Numele lui Isus și astfel să găsească viața eternă în El; dar din propria voință liberă, nimeni nu L-a acceptat. Nimeni nu a vrut să vină la El, deși „*bunătatea și dragostea de oameni* a lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru” se arătasera în El (Tit 3.4).

Demnă de adorare este liniștea inimii, dependența totală de Tatăl, pe care Isus le-a revelat în mijlocul tuturor acestor respingeri. Minunate sunt cuvinte precum acestea: „Tot ce-*Mi dă* Tatăl va veni la Mine, și pe cel care vine la Mine nicidecum *nu-l voi scoate afară*”. Sau: „Nimeni nu poate veni la Mine, *dacă nu-l atrage* Tatăl care M-a trimis. ... Oricine a auzit de la *Tatăl* și a învățat de la El vine la Mine” (Ioan 6.37,44,45). Sau: „Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu”. — Sau când vorbește Tatălui despre Sine și ai Săi: „După cum I-ai dat {Fiului} autoritate peste orice făptură, ca să dea viață eternă tuturor aceloră *pe care Tu i-ai dat Lui*. ... Eu pentru ei cer; nu cer pentru lume, ci pentru aceia pe care *Mi i-ai dat*, pentru că sunt ai Tăi” (Ioan 10.29; 17.2,9). Ce liniște pașnică în mijlocul valurilor sălbatice ale urii umane! Preaiubitul nostru Mântuitor Îl cunoștea pe Tatăl cel drept și știa că niciunul dintre cei pe care Tatăl i-a dat Lui nu se va pierde.

Cele două fațete ale adevărului, și anume că Evanghelia se adresează *tuturor* oamenilor fără excepție, dar că numai cei pe care Tatăl i-a dat Lui vin la Isus, ne sunt prezentate cu o claritate deosebită și în pasajul deja menționat: „Să vă fie cunoscut deci, fraților, că prin Acesta vi se vestește iertarea păcatelor; și de toate de care n-ați putut fi îndreptățiți în legea lui Moise, oricine crede este îndreptățit în El.”, și imediat după aceea: „și *atâția* câți erau *rânduși* la viață eternă au crezut” (Faptele apostolilor 13.38,39,48). Avem din nou în fața noastră latura umană și latura divină a lucrurilor. Vrem să acceptăm una dintre aceste adevăruri și să o respingem pe cealaltă?

Sau să încercăm să schimbăm ceva la una sau la alta? Poate că cineva ar vrea să obiecteze: Atunci însă nu trebuie să vestim Evanghelia decât celor aleși. Apostolii gândeau și acționau altfel: *ei vorbeau tuturor*, adică cu atâta putere și bucurie, *încât* o mare mulțime de iudei și greci au crezut (Faptele apostolilor 14.1). Cât de bine se potrivesc cele două laturi între ele, când inima este simplă!

Astfel, nu există nimic care ar putea împiedica sau reține un suflet care caută cu seriozitate să aibă încredere necondiționată în Dumnezeu și să fie complet sigur de mântuirea sa. Nu este nevoie să spunem că toți cei care cred cu adevărat sunt destinați vieții eterne, pentru că nimeni altcineva nu *va crede*, nimeni altcineva nu *va veni* la Isus pentru a avea viață. Se uită atât de ușor că adevărul alegerii este un bun prețios al *credinciosului*, dar el nu este vestit celor *neconvertiți*. Acestora Dumnezeu le poruncește să se pocăiască și să creadă în Cel pe care El L-a trimis (Faptele apostolilor 17.30). Dar trebuie repetat mereu: Omul nu vrea să creadă ceea ce spune Dumnezeu, nici să se întoarcă de pe calea lui și să se pocăiască. Atitudinea omului natural, chiar și a celui religios, este „vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu” [compară cu Romani 8.6,7], oricât de diferit s-ar manifesta această vrăjmășie. De aceea, dacă Dumnezeu nu ar mântui totuși un număr determinat de El, pe baza voinței Sale de har neîngrădite, evident că niciun om nu ar fi mântuit.

Să ne îndreptăm acum atenția către câteva pasaje care vorbesc despre predestinare. Să reținem de la început că această chestiune nu se referă doar la personalități, ci la un plan minunat, pe care Dumnezeu l-a întocmit înainte de întemeierea lumii, dar care „a fost ascuns din veacuri și din generații” [Coloseni 1.26] și a fost revelat doar apostolilor și profeților din Noul Testament. În Epistola către Romani, Pavel o proclamă cu cuvintele: „Pentru că, pe aceia pe care i-a cunoscut dinainte, i-a și rânduit dinainte *să fie asemenea chipului Fiului Său*, pentru ca El să fie Cel întâi-născut între mulți frați” (Romani 8.29). Așadar, dintr-o lume pentru care, după judecata dreaptă a lui Dumnezeu, nu putea exista decât judecată și condamnare, Dumnezeu a cunoscut dinainte și a predestinat un număr de oameni – și, glorie Numelui Său, sunt *nespus de mulți* – să fie asemenea chipului Fiului Său. Este de înțeles că aceasta trezește admirația și adorarea îngerilor și îi face să dorească „să vadă aceste lucruri” [1 Petru 1.12].

O astfel de hotărâre putea să ia naștere numai în inima unui Dumnezeu Mântuitor, numai El putea să o pună în aplicare și, putem adăuga, El *a făcut-o*. În pasajul nostru citim mai departe: „Iar pe cei pe care i-a rânduit dinainte, pe aceștia i-a și chemat; și pe cei pe care i-a chemat, pe aceștia i-a și îndreptățit; iar pe cei pe care i-a îndreptățit, pe aceștia i-a și glorificat” (Romani 8.30). Pentru a putea face aceasta, singurul mijloc era să nu-L cruțe pe propriul Său Fiu, ci să-L dea pentru noi toți. După ce acest mijloc a fost pus în aplicare, se spune acum: „Cine va aduce acuzație împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Cel care îndreptățește. Cine este cel care condamnă? Hristos este Cel care a murit și, mai mult, a și fost înviat, Cel care și este la dreapta lui Dumnezeu, Cel care și mijlocește pentru noi.” (Romani 8.33,34). Într-adevăr, un lanț glorios din aur pur: cunoscuți dinainte, predestinați, chemați, îndreptățiți, glorificați! Și toate acestea de la Dumnezeu, pe baza morții și învierii Fiului Său Preaiubit! Ar mai putea ceva să ne despartă de această dragoste eternă, revelată în Hristos Isus?

Dar aici apare din nou un „dar”. — Dar, se obiectează, dacă ceea ce s-a spus despre predestinare este adevărat, nu trebuie să concluzionăm că Dumnezeu a destinat, ba chiar *a predestinat, un alt număr de oameni să se piardă*? Nicidecum. În nici o parte a Sfintei Scripturi nu se găsește o astfel de idee. Mai mult, repet: motivul pentru care aceia se pierd se află în starea lor de pierzare: ei *sunt pierduți* pentru că sunt păcătoși și iubesc și practică păcatul, și *rămân și se pierd* pentru că nu cred mărturia lui Dumnezeu, care le este prezentată într-un fel sau altul. Scriptura vorbește clar și răspicat despre ambele aspecte. În primul rând, se spune despre cei

care se pierd că aceasta se întâmplă pentru că „nu au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți” (2 Tesaloniceni 2.10). Apoi: „Cuvântul crucii este o *nebunie* pentru cei care se pierd” (1 Corinteni 1.18). Mai mult, Evanghelia este „*acoperită* pentru cei care pier”, pentru că ei au mai multă încredere în satan, dumnezeul acestei lumi, decât în Dumnezeu (2 Corinteni 4.3,4). Hristos a venit în această lume, Dumnezeu a lăsat în dragostea Sa să strălucească toată „lumina Evangheliei gloriei lui Hristos”; dar oamenii *nu L-au vrut* pe Isus, ei *au urât* lumina. Starea lor a rămas aceeași până astăzi. De aceea, sfârșitul lor este pieirea. În schimb, citim despre cei mântuiți: „că Dumnezeu i-a *ales de la început* pentru mântuire în sfințirea Duhului și în credința adevărului” (2 Tesaloniceni 2.13). Și ei *erau* pierduți ca toți ceilalți, dar *nu se pierd*, pentru că au crezut în Cel care a venit „să caute și să mântuiască ceea *ce este pierdut*” [Luca 19.10]. Nu este meritul lor dacă sunt mântuiți; este harul nelimitat al lui Dumnezeu.

Așa învață Cuvântul lui Dumnezeu, fie că omul Îl acceptă sau nu, iar credința Îl înțelege și Îl laudă pe Dumnezeu.

Lucrurile stau astăzi exact la fel ca în vremea sărbătorii corturilor din Ioan 7. Atunci, iudeii L-au respins pe Isus și au căutat să-L omoare. Cu toate acestea, în ultima zi a sărbătorii, Isus a stat în mijlocul celor care respingeau harul și „a *strigat* și a zis: «Dacă însetează *cineva*, să vină la Mine și să bea»” [Ioan 7.37]. La fel este și astăzi. Oamenii Îl urăsc și Îl resping pe Hristos. Da, răutatea și îndepărtarea de Dumnezeu a oamenilor au atins un nivel poate nemaiîntâlnit până acum. Dar, în mijlocul decăderii crescânde, se aude și astăzi același strigăt al harului: „Veniți la Mine!” Și așa cum Domnul a spus atunci: „Puțin timp mai sunt cu voi” [Ioan 7.33], și în prezent oamenilor li se mai dă doar un termen scurt. În curând, soarele harului va apune și va veni noaptea, în care nimeni nu poate lucra.

Dragul meu cititor neconvertit! Dacă Duhul Sfânt a trezit în sufletul *tău* setea de adevăr, pace și liniște, atunci vino astăzi la Isus! Cel care vine la El nu numai că i se va potoli de setea, ci din trupul său *vor curge râuri de apă vie către alții* (Ioan 7.38).

III.

Capitolele 9-11 din Epistola către Romani arată în mod deosebit de detaliat și clar că Dumnezeu a acționat dintotdeauna după principiile unui har care alege. Dar, întrucât scopul acestor rânduri nu este acela de a vorbi despre alegerea harului ca atare, iar conținutul acelor capitole a fost deja supus în repetate rânduri unei discuții mai aprofundate¹, această scurtă mențiune să fie de ajuns aici. Aș dori să atrag atenția doar asupra unui pasaj din capitolul 9, unde apostolul, în continuarea cuvintelor Domnului către Moise: „Mă voi îndura de cine Mă îndur; și voi avea milă de cine am milă”, spune: „Așadar, nu este de la cine vrea, nici de la cine aleargă, ci de la Dumnezeu, care Se îndură” (Romani 9.15,16). Acest pasaj a pus în dificultate pe mulți cititori. De fapt, pe nedrept, pentru că sensul este simplu. Apostolul vrea să spună: harul nu este o răsplată acordată voinței sau eforturilor omului, ci un dar gratuit al lui Dumnezeu, pe care El îl acordă credinciosului în dragostea Sa și după dreptul Sau absolut. După cum este scris: „Dar celui care nu lucrează, ci crede în Cel care-l îndreptățește pe cel neevlavios, credința lui i se

¹ Compară articolul apărut în aceeași editură sub titlul „*Nach Wahl de Gnade*”, sau articolul din „*Botschafter des Heils*”, anul 1925, paginile 176-188.

socotește ca dreptate. ... De aceea ea este din credință, ca să fie potrivit harului” (Romani 4.5,16). — Și așa trebuie să fie, altfel harul nu mai este har (Romani 11.6).

Dar cum se comportă omul față de acest har? El *nu vrea* har. Fie îl disprețuiește și îl respinge, fie îl tratează cu indiferență. Oricât de ciudat ar părea, nu există niciun om pe pământ care să aibă milă de propriul suflet. De aceea, Dumnezeu intervine și, în mila Sa, salvează pe cine vrea El. Pe de altă parte, El lasă, desigur, judecata împietririi să vină asupra celor care, ca odinioară faraon, se răzvrătesc împotriva Lui și disprețuiesc toate îndemnulurile și avertismentele Sale. Așa s-a întâmplat cu poporul Israel – „Lui Israel i s-a făcut împietrire în parte, până va intra plinătatea națiunilor” (Romani 11.25) – și așa se va întâmpla și cu creștinătatea de formă la sfârșitul zilelor. Așa cum Dumnezeu *a dat* poporului Său pământesc un duh de adormire, tot așa El *trimite* creștinătății o lucrare de rătăcire, ca ei să creadă minciuna (2 Tesaloniceni 2.11,12). Cât de serioase, cât de nepătruns sunt judecățile lui Dumnezeu! (Romani 11.33).

Dacă ne întoarcem acum la pasajele din Scriptură care vorbesc despre „predestinare”, să observăm mai întâi că Cuvântul face deosebire între o alegere „de la întemeierea lumii”² și una „înainte de întemeierea lumii”. La primul tip ne gândim desigur, când citim în Matei 24.22,24,31, la „cei aleși”, care trăiesc pe pământ în vremurile de pe urmă și care sunt conduși prin necazurile acelor zile spre gloria Împărăției. La fel, în Apocalipsa 13.8 și 17.8 se vorbește despre oameni ale căror nume nu sunt scrise în cartea vieții „*de la întemeierea lumii*”, spre deosebire de cei despre care se poate spune aceasta. Pentru studiul nostru actual, însă, se are în vedere doar al doilea tip de alegere, cea „*înainte de întemeierea lumii*”. Credincioșii din timpul prezent sunt mântuiți și chemați, nu după faptele lor, ci după voia lui Dumnezeu, „potrivit harului care ne-a fost dat în Hristos Isus *înainte de timpurile veacurilor*” (2 Timotei 1.9). În acord cu aceasta, apostolul Petru spune că am fost răscumpărați „cu sângele prețios al lui Hristos, ca al unui miel fără cusur și fără pată, care *a fost cunoscut dinainte*, în adevăr, *mai înainte de întemeierea lumii*” (1 Petru 1.19,20).

Cât de mare și de minunat este gândul că *înainte* de crearea tuturor lucrurilor, *înainte* de începutul timpului, *înainte* de începutul cerului și al pământului, în Geneza 1.1, astfel de gânduri și planuri erau în inima lui Dumnezeu cu privire la ființe ca noi! El nu Și-a îndreptat planul Său de har către îngeri, nu i-a ales ca moștenitori ai gloriei Sale pe „cei care fac voia Lui”, ci pe creaturi necurate, căzute, care rătăceau departe de El ca niște oi pierdute, pe căile voinței proprii și ale păcatului. În fața unui astfel de har, mai *poate* vreun credincios să se gândească *la sine* și *la vrednicia sa* și să se întrebe cu teamă: Cum pot ști dacă și eu sunt ales? N-ar fi mai bine să cânte împreună cu Tersteegen și să spună: „În loc să mă gândesc la mine, vreau să mă scufund în *marea de iubire*”?

Ne-am ocupat deja de minunatul pasaj din Romani 8.29,30, precum și de cel din 2 Tesaloniceni 2.13, deja menționat, în care apostolul Îi mulțumește cordial lui Dumnezeu că El i-a ales pe preaiubiții credincioși din Tesalonic „de la început pentru mântuire în sfințirea Duhului și în credința adevărului”. Chiar dacă cuvântul „de la început” nu merge atât de departe ca „înainte de întemeierea lumii”, totuși ne îndreaptă inimile spre eternitate. „De la început” – nu de la începutul creștinismului sau al propovăduirii Evangheliei către tesaloniceni, ci „din eternitate” – Dumnezeu i-a „ales”, i-a ales pentru mântuire, iar prin puternica separare a Duhului Sfânt, ei au fost sfințiți pentru Dumnezeu prin credință în adevăr. În acest fel, alegerea lor a devenit pentru ei o certitudine deplină.

² Compară cu privire la această expresie Matei 13.35; 25.34.

Din nou, un cuvânt care distrage atenția sufletului credincios de la sinele sărac și de la faptele sale, îndreptând-o spre lucrarea demnă de adorare a lui Dumnezeu. Ce ar fi putut determina pe „Sfântul” să aleagă *pentru Sine* niște ființe atât de necuviincioase, niște idolatri orbi, cum fuseseră credincioșii din Tesalonic, și să-i facă adoratori ai Săi? Cu siguranță nimic *din ei*! A fost doar rezultatul dragostei Sale, al bogăției milostivirii Sale. Și ce a produs această dragoste în ei? O întoarcere completă de la idoli morți la Dumnezeu viu, pentru a-L sluji acum și a-L aștepta pe Fiul Său din ceruri. Vestea credinței lor în Dumnezeu și a roadelor prețioase pe care le-a produs s-a răspândit pretutindeni și i-a dat apostolului și tuturor celor care au auzit-o dovada *exterioară* a alegerii lor. „*Știind*, frați preaiubiți de Dumnezeu, alegerea voastră”, le-a scris el deja în prima sa epistolă. (compară cu 1 Tesaloniceni 1.2-10).

Observă bine, dragă suflet credincios, nu lor le-au dat aceste roade certitudinea alegerii lor, ci *altora*. Ei aveau această certitudine în *mărturia lui Dumnezeu*, care le fusese adusă în puterea Duhului Sfânt și pe care o primiseră cu credință simplă. Ei L-au crezut pe *Dumnezeu*, care Și-a dat Fiul pentru ei. Ei au primit Cuvântul *Său* cu bucuria Duhului Sfânt, în ciuda multor necazuri, și, odihnindu-se în acest Cuvânt, erau siguri de alegerea lor.

Fă și tu la fel, și inima ta va găsi pacea, chiar dacă nu poți arăta „lucrări ale credinței, osteneli ale dragostei și perseverență în speranță” în tine, așa cum a făcut apostolul cu credincioșii din Tesalonic. Lasă asta în seama *altora*! Tu doar agăță-te tot mai tare de Cuvântul lui Dumnezeu, care nu poate minți niciodată și care te-a ales, nu pentru că erai sau ești bogat, ci dimpotrivă, pentru că erai sărac, și care a făcut asta pentru ca tu să vrei să devii bogat „în credință și moștenitor al Împărăției pe care El le-a promis-o celor care-L iubesc” (Iacov 2.5). Tocmai cei nebuni, slabi, neînsemnați, nenobili și disprețuiți ai lumii au fost aleși de Dumnezeu pentru a nimici pe cei înțelepți și puternici și „ceea ce este”. Înaintea Lui, nici o faptură nu se va lăuda (1 Corinteni 1.26-29) Dumnezeu nu vrea să împartă onoarea Sa cu nimeni altcineva.

Aceasta ne conduce la pasajul cunoscut și deja menționat din Efeseni 2.4-10. De ce ne-a făcut Dumnezeu vii împreună cu Hristos, pe noi, care odată eram morți în greșeli și păcate și eram copii ai mâniei ca și ceilalți? „Ca să arate în veacurile viitoare bogăția nemărginită a harului Său, în bunătate față de noi, în Hristos Isus.” Cât de simple și de ușor de înțeles sunt aceste cuvinte și cât de infinite sunt tocmai în simplitatea lor! Dacă Dumnezeu ne-a ales în Hristos înainte de întemeierea lumii și ne-a predestinat să fim fii ai Săi, El a făcut-o „spre lauda *gloriei harului Său*” (Efeseni 1.4-6). Niciun alt motiv nu L-a condus, niciun altul nu I-ar fi putut fi suficient. Prin *har* suntem mântuiți.

Cât de ciudată sună, în lumina tuturor acestor lucruri, întrebarea: „Cum poate cineva să știe că Domnul Isus Hristos a murit pentru el personal, *dacă nu găsește nimic în el însuși* care să facă acest lucru probabil?” Cum arată aceasta unde duce preocuparea cu sine însuși, privirea către eu-l sărac, în loc de privirea spre darul nespus de mare al lui Dumnezeu, inima ezitantă și îndoielnică! Ce răspuns aducător de întristare există la revelarea dragostei *mari* a lui Dumnezeu, pe care apostolul Ioan o descrie astfel: „*În aceasta este dragostea*, nu pentru că noi L-am iubit pe *Dumnezeu*, ci pentru că El *ne-a iubit* și L-a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4.10). Cine pune o astfel de întrebare dovedește însă că „nu este împlinit în dragoste”, după cum spune Ioan mai departe (1 Ioan 4.18). Împlinit, să fie clar, nu în *propria* lui dragoste – cum ar putea să ajungă vreodată împlinit în aceasta, atâta timp cât călătorește în acest trup al slăbiciunii? – ci în dragostea *lui Dumnezeu*. Cu alte cuvinte: o astfel de persoană nu a recunoscut încă această dragoste în desăvârșirea ei; ea măsoară mărțișoara dragostei în funcție de demnitatea sau nedemnitatea proprie și astfel nimic altceva decât „frica” nu poate umple interiorul său. O, de-ar fi mai adevărat pentru noi toți: „Noi am cunoscut și am *crezut* dragostea pe care o are *Dumnezeu* față de noi” (1 Ioan 4.16)!

Ne rămâne numai să atragem atenția asupra altor câteva pasaje care au legătură cu subiectul nostru. Am atins deja pe scurt cuvântul din Faptele apostolilor 13.48: „Și atâtia câți erau rânduiți la viața eternă au crezut”. Un cuvânt care este o poticnire pentru necredință, dar care face credința să se bucure. Da, fie lăudat Dumnezeu! *Niciunul* dintre cei destinați de El vieții eterne nu va lipsi din mulțimea celor mântuiți. Dumnezeu Își va îndeplini planul Său de har, indiferent de instrumentele slabe pe care le folosește mâna Sa. Și ce mulțimi mari vor fi odată sus, în mântuirea cărora nu a fost implicat niciun instrument uman!

Niciunul nu lipsește, Tu îi chemi pe toți,
Ei cântă cu glas tare, cu strigăte de bucurie:
Onoare Mielului, care ne-a împăcat!

În 2 Timotei 2.10 îl auzim pe apostolul Pavel spunând: „răbd toate pentru cei aleși, ca și ei să aibă parte de mântuirea care este în Hristos Isus, împreună cu gloria eternă”. Aceeași dragoste, care l-a împins pe Isus să-și dea viața pentru cei aleși, a fost activă în slujitorul credincios și l-a împins să nu se teamă de niciun necaz și de nicio osteneală, nici de lanțuri și nici de moarte, dacă prin aceasta binele turmei iubite era astfel promovat și credincioșii individuali rămâneau pe calea îngustă spre țință.

Și în scrisoarea către Tit, Pavel vorbește despre credința „aleșilor lui Dumnezeu”, dar, pe de altă parte, și despre faptul că „harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire *tuturor* oamenilor, s-a arătat,” și apoi din nou despre bunătatea și dragostea de oameni a lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care *ne-a* mântuit (pe cei aleși), nu pentru fapte, împlinite [*de noi*] în dreptate, ci *după propria Sa îndurare* (Tit 1.1; 2.11; 3.4,5).

Găsim mereu cum cele două părți ale adevărului merg una lângă alta, completându-se reciproc, dar fără a se contrazice vreodată: neîngrădirea lui Dumnezeu în căile harului Său și responsabilitatea omului de a face uz de acest har; Dumnezeu, în bogăția dragostei și îndurării Sale, punând temelia dreaptă pentru o mântuire desăvârșită în Hristos, omul fiind pierdut fără speranță, demn de a fi urât, complet incapabil să miște măcar un deget pentru mântuirea sa; Dumnezeu este un Dumnezeu mântuitor, a cărui bunătate și dragoste pentru oameni, nedorit de nimeni, s-au arătat *tuturor*, iar omul este ostil față de Dumnezeu și disprețuitor față de bunătatea Sa, neglijând mântuirea Sa.

Dar nu numai Pavel, ci și alți apostoli accentuează adevărul predestinării. De exemplu, apostolul Petru, al cărui nume l-am menționat deja, îi numește pe credincioșii din Israel, cărora le-a scris, „*aleși după știința dinainte a lui Dumnezeu Tatăl*, în sfințirea Duhului, spre ascultare și stropire cu sângele lui Isus Hristos” (1 Petru 1.1,2). Aleși, nu în decursul timpului, în Avraam, ci în sânul eternității, după preștiința lui Dumnezeu, Tatăl, ei erau acum separați de restul oamenilor prin Duhul Sfânt Însuși și, în loc să fie conduși la ascultarea legalistă și la stropirea cu sângele taurului și al țapului, erau conduși la ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos. Astfel, ei formau o „seminție aleasă”, o preoție împărătească (1 Petru 2.9). Și de unde știau ei toate acestea? Prin Cuvântul viu și care rămâne etern al lui Dumnezeu, care le fusese vestit și în care ei crezuseră. „Pentru voi, *care credeți*, este prețuirea” (1 Petru 2.7).

Întâlnim cuvântul „ales” și în 2 Ioan 1,13 și în Romani 16.13 în legătură cu persoane individuale; de asemenea, în Coloseni 3.12: „Îmbrăcați-vă deci, ca niște *aleși ai lui Dumnezeu*, sfinți și preaiubiți, cu inimă plină de îndurare, cu bunătate etc.” și, în sfârșit, în Apocalipsa 17.14, unde citim: „Și cei care sunt cu El (Mielul) sunt chemați și *aleși* și credincioși”.

Astfel, adevărul alegerii este confirmat în tot Noul Testament, de la Evangheliile până la Apocalipsa. El constituie unul dintre pietrele de temelie ale întregii clădiri a adevărului. De

aceea sunt de înțeles eforturile vrăjmașului de a-l răpi credincioșilor sau, cel puțin, de a le tulbura mintea în privința ei. Cât de plăcut, da, cât de emoționant ne apare el deja în cuvintele pe care Domnul le adresează Tatălui cu privire la ai Săi: „Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume. *Ai Tăi erau* și Mie Mi i-ai dat” (Ioan 17.6). „*Ai Tăi erau*” – de mult timp proprietatea Tatălui, conform predestinării și alegerii Sale absolute, iar El „i-a dat din lume” Fiului, pentru ca ei să păstreze Cuvântul Său și să mărturisească despre El. Chiar dacă expresia „predestinat” nu se regăsește nici în acest pasaj, cuvintele Domnului mărturisesc atât de clar același adevăr, încât nu putem decât să le citim cu venerație.

Același Domn i-a strigat mai târziu slujitorului Său Pavel: „Nu te teme, ci vorbește și nu tăcea, pentru că Eu sunt cu tine și nimeni nu va pune mâna pe tine ca să-ți faci rău, *fiindcă am mult popor în cetatea aceasta*” (Faptele apostolilor 18.9,10). În Corint era „mult popor”, văzut și cunoscut de Domnul cu mult înainte ca predicile slujitorului Său să răsună acolo și să fie primite cu credință de corinteni. Toți acești credincioși erau, conform hotărârii divine, proprietatea Domnului, „rânduți la viață eternă” și acum, în ciuda tuturor eforturilor vrăjmașului, trebuiau să fie dăruți apostolului ca rod al slujirii sale.

Putem să ne întrebăm încă o dată, în concluzie, dacă aceste lucruri pot reprezenta o dificultate pentru vreun suflet sincer, supus Cuvântului? Mai ales dacă ne amintim că adevărul despre predestinare nu este pentru păcătosul care nu a fost încă mântuit, ci este dăruit ca un bun prețios celor care *au crezut*, pentru a le arăta pe ce temelie eternă și divină se bazează mântuirea lor? Se poate înțelege că un creștin necredincios, condamnat de conștiința sa, poate ajunge în incertitudine cu privire la mântuirea sa. Dar atunci cauza este tocmai aceea că Duhul lui Dumnezeu este întristat în el și, în loc să-i umple inima cu pace și bucurie mântuitoare, trebuie să-l pedepsească și să-i amintească de necredincioșia sa. Însă un creștin sincer poate să se țină cu certitudine de neclintit, pe baza mărturiei Dumnezeului său, că a fost ales de Dumnezeu în Hristos înainte de întemeierea lumii, pentru a fi sfânt și fără prihană înaintea Lui în dragoste. El poate fi, de asemenea, sigur că harul lui Dumnezeu îl va conduce, în ciuda tuturor neajunsurilor și a numeroaselor sale greșeli, până la țelul glorios.

Avertismentele serioase și chiar amenințările Cuvântului lui Dumnezeu nu se adresează sufletelor sincere și ezitante — ele le strigă: „*Nu te teme, căci Eu sunt cu tine*” —, ci celor nepăsători și indiferenți, celor care au obosit, au rămas în urmă și sunt acum în pericol de a se abate complet de la cale.

Dar pentru noi *toți* este valabil cuvântul: „De aceea, cu atât mai mult, fraților, străduiți-vă să întăriți chemarea voastră și alegerea voastră [nu la Dumnezeu, ci în inima noastră], pentru că, făcând acestea, nu veți cădea niciodată”. Și: „Să ținem *cu tărie* mărturisirea speranței neclintite, (deoarece *credincios* este Cel care a promis)” (2 Petru 1.10; Evrei 10.23).

Titlul original: „Die Auserwählung”

Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 76, 1928, pag. 197-208; 225-237; 292-303.